

Ο ΤΣΟΠΑΝΑΚΟΣ

ΗΡΕΩ Τάσος τὸ πιάχνον-
ρο γιὰ τὸν Τραχιζ, κρίζον-
τας καὶ σφυρίζοντας στὴ
στράτα γιὰ τὰ χαμμένα
γίδια του. Ἀνέβη καὶ κα-
τέβη βουνὰ καὶ ράχες,
πέρασε ρεμματιές καὶ λαγ-

γάδια, χωρὶς τίποτα νάκούσῃ.

Φτάνοντας στὴν ἀπὸ δῶ μεριὰ τοῦ Τραχιζ,
ἄκουσε βελάσματτα καὶ τροκάνικα ἀπὸ μεγάλη
κοπή. Ἀνεβαίνει στὴ ράχη καὶ τηράει κάτου.
Ὅλη ἡ ἀπὸ κεῖ πλέβρα ἦταν γιωμάτῃ ἀπὸ γίδια.

— Τί διάτano! . . . τέτοια ὦρα νὰ βόσκουν
γίδια! . . . τίνους νᾶνε τάχα! . . . Τσιοπάνης δὲν
ἀκούεται, σκυλὶ δὲ γκυγίζει! . . . Ἀλλόκοτο
πράγμα! . . . ἔρημα ἔνε. . . ἄγρια. . . τί νᾶνε!..

Κατεβαίνει ὡς νὰ λιθοπέτι σιμά τους. Τὰ
γίδια κλαρίζονταν χωρὶς νὰ προγκοῦν. Ἄξαφνα
ἓνας γερέλατος, πούταν ὁμπρὸς του, σκίζεται στὰ
δύο, καὶ ξεβγαίνει ἓνας ἀράπης, ὡς καὶ πᾶνου,
κρατῶντας ἓνα ραβδί ψηλότερο του.

— Τί γυρέβεις τέτοια ὦρα δῶ στὸ σταντο-
πι μου;

— Λυπήσου με, Ἀράπη μου! . . . εἶμαι τσιέλιγ-
γα μοναχοπαιδί. . . Ἀποβραδὺς πέρασα πὸ δῶ τὰ
στέφρα μου. Ἐρρίξε χαλάζι, καὶ μοῦ κοπήκαν
δώδεκα χωρὶς νὰ τὰ δοκηθῶ. Ὁ πατέρας μου,
ποῦ τὰ μέτρησε στὰ μαντριά, μ' ἔδιωξε καὶ
μοῦπε:

— Ἀνάσταλο παιδί! . . . ἢ τὰ γίδια, ἢ στὴν
καλύβα νὰ μὴ γυρήσῃς.

— Τὰ γίδια σου βόσκουν στὰ δικὰ μου. Ἐ-
μπα στὸ κοπάδι χωρίστα καὶ σὺρε μὲ δαῦτα στὰ
μαντριά σου. Τὸ νοῦ σου, ἀραχνο, μὴ μαρτυρή-
σῃς πῶς εἶδες καὶ πῶς μίλησες μὲ τὸν Ἀράπη
τὸν ἀρχιτσιέλιγγα τῶν τσιελιγγάδων, γιὰτὶ θὰ
μαζωχτῇς σὺν κουδάρι! . . .

Ὁ Τάσος τρέμοντας ἀπὸ κρύο καὶ τρομάρα,
ζύγωσε κοντὰ στὴ θράκα καὶ χαϊλωμένος, σὰ
νάβλεπε μὲ τὸ νοῦ του πολὺ πολὺ μακριά, ἀν-
σκάλεβε μὲν δαβλί τὴ χάβολη.

— Τάση μου, γιὰτ' εἶσαι σκεπτικός; τί δι-
μετρᾷς τὸ νοῦ σου; Δὲ μ' ἀποκρένεσαι, παιδά-
κι μου; Ἐλα τώρα, . . . σοῦ κρένω γῶ ἢ μάννα
σου. . . ἀπόκρινέ μου. . .

— Μάννα . . . μὴ μὲ ρωτᾷς! . . .

— Γιὰτὶ παιδάκι μου; . . .

— . . . Ἐχω τέτοια διάτα . . .

— Γιούλη μου, ξήγα μου, μὴν κομπιάξεις. .
Δὲν ξέρεις. . . τὸ κρυφὸ τοῦ παιδιοῦ εἶνε καὶ
κρυφὸ τοῦ γονιοῦ του. Τοὺς πόνους τῶν παιδιῶν
οἱ γονεῖοι τοὺς γιγνέσκουν.

— . . . Μάννα μου, σκιάζομαι, κρύψε με, μάν-
να μου! . . .

— Λαχτάρα μου! . . . γιὰτὶ μελαψένεις παι-
δάκι μου! . . . μὴ σὲ βάρεις κανεὶς στὴ στράτα
σου; . . . Μολόγα τον, Τάση μου! . . .

— . . . Μάννα μου! . . . τὸ καὶ τὸ καὶ τὸ . . .
μὰ . . .

— Ἐάκριστο, παιδάκι μου.

— Μοῦπε νὰ μὴν τὸ μαρτυρήσω τί θὰ κου-
δαριστῶ! . . .

— . . . Μπα! . . . καὶ γιὰτὸ παιδάκι μου σκιά-
ζω; . . . Μπα σὲ καλὸ σου! . . . Γύρε νὰ πλα-
γιάσῃς. Πᾶρε στὴν ἀγκαλιά σου τάγιο κόνισμα,
καὶ τὴν αὔγῃ θὰ κρᾶζω τὸ πνευματικὸ νὰ σοῦ
διαβάσῃ τάγια γράμματα.

Ὁ Τάσος ἔπασε στὸ στρωσιδί κι ἄρχισε νὰ μὴν
ἀποκρένεται στὰ ρωτήματτα τῶν δικῶν. Οὔτε
προσέφερνε τοὺς γνώριμους.

Τοῦδωκεν κήπιε ἀπ' ἄγριο γίδι γάλα, κέφαγε
ἀπὸ λαγοῦ τυρί, μὰ δὲν ξεγέρεβε! . . . Ὅλο καὶ
κόντανε τὰνάστημά του. Ὁ πνευματικὸς τοῦ
διάβαζε οὐλὰ καὶ ἀρηὰ-ἀρηὰ τὰ γράμματα! . . .
Ἡ γιάτρισσες τὸν πότισαν οὐλὰ τὰ βότανα τῆς
γῆς, μὰ τίποτα, δὲν ἔαρωστανε. Κὴ γρηὰ-Σμερ-
δοῦ, ἡ ἔακουσθὲ ξορκίστρα, κι' αὐτὴ τὸν ἀπο-
φάσιζε.

— Ὁ ἄρρωστος—εἶπε—δὲ θὰ γιάνῃ, γιὰτὶ
μαρτύρησε τὰ τεῖδε καὶ τὸ τάκουσε! . . . Ὡς τόσα,
σπαῖχτε τὸ πρῶτο τραί, καὶ ντυστε τὸν ἄρρωστο
μὲ τὴν γιδιά του. Στὲς τρεῖς μέρες ξεγνῶστε τον,
καὶ σῦρτε, ἀχάραγα, τρεῖς νωμάτοι καὶ κερῶστε
τὴ γιδιά στὸν τόπο ποῦδε τὸ ξαφνικό. Κιάμα
φτάσῃ ὁ ἥλιος μεσοούρνα καὶ γιδιά δὲ σηκωθῇ
τοῦ ψήλου, ὁ ἄρρωστος θὰ γιάνῃ.

Ἐκαμν τὴ διάτα τῆς.

Κατὰ τὸ μεσημέρι, βλέπουν στὸν τόπο τοῦ
Ἀράπη νὰ σηκώνεται ψηλὰ ἓνας κουρνιχτὸς
σὺν καπινάδῃ καὶ νὰ φτάνῃ ὡς τὰ οὐράνια.
Τρέχουν καὶ βλέπουν τὴ γιδιά περμένη, καὶ τὰ
γύρω-γύρω κλαριά καὶ ριζολίθια, ξεριζωμένα.

Γυρίζοντας πίσω, ἄκουσαν ἀπὸ πᾶρα πέρα,
στοῦ γέρω Νώτῃ τὴν καλύβα, ἀντρίκια βογι-
τὰ καὶ γυναίκια μοιρολόγια . . .

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Δ. ΚΑΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
Βαλντεσιώτης